

Maade, at Vægen kommer der i Fattighuset ligesom mange andre Steder. — naar det er for silde. Der have de heller ingen Betrængelse. Se, den Hjælp faar han, som er fassat i § 5, den Almisje beholder han, saalænge hans Forhold blive uforandrede. Men hvem bestemmer, om hans Forhold ere uforandrede? Kun Kommunalbestyrelsen! Ret har ingen selv! og kommer han i et andet Forhold, begaar han en Handling, som han ikke synes om, skulde han en Gang være kommet til Gilde sammen med de høje Herrer Kommunalbestyrelsesmedlemmer, og han der maatte har drukket en lige-saa høj Snaps som disse, saa han føres fuld derfra, er det jo aabenbart, at man i Moralitetens Navn kan sige: Den Mand har forspildt sin Ret til Almisje, det er et uordentligt Væned, — ødselt kan det vel ikke siges at være, naar Fortæringen er ham givet. — Det interessanteste Punkt er, at medens Understøttelsen for alle andre kan nedlægges og bestemmes forskellig, er der en Præmie for dem, der en Gang have faaet den, paa at indgaa Vægtstaf, thi det maa formentlig forudsættes, at den saa ikke kan nedlægges længere, men at vedkommende skal beholde den Hjælp, han hidtil har haft. Selv om han indgaar Vægtstaf med en Velhaver, synes det efter denne Slutning af § 6 ikke at være muligt at anvende de almindelige Bestemmelser i Loven om, at Understøttelsen bliver borttagen, hvis den paagældendes Formuesomstændigheder blive bedre. Her synes positivt at staa, at han beholder, hvad han har, men kan ikke faa mere. Det er en Præmie for dem, som indgaa Vægtstaf, som jeg ikke skal sige noget om. — Jeg tror, der er lidt farligt i den Maade, hvorpaa de stille Opholdskommunen i § 7, naar de sige til den: Her ligger nu en Begæring for dig til Kommunalbestyrelsen om at komme ind under Almisjeloven. Gaa I ind paa denne Begæring, skulle I i Fremtiden hve en Fjerdedel af, hvad den paagældende Familie, Mand eller Kone, skal have i Almisje efter denne Lov. Mægte I derimod at indgaa paa denne Begæring og finde noget at udsætte, saa kunne I blive frie for at hve denne Fjerdedel, thi saa blive de vedkommende nødt til at rejse hjem til deres Forsørgelses-hjem om en kortere Tid for at forørges der. Dette indeholder en Opmuntring til den paagældende Kommunalbestyrelse til at være streng i sin Opfattelse af de Betingelser, der ere nævnte i de tidligere Paragraffer angaaende denne Sag. — Bemærkningen om, at Bidraget ikke maa overstige Halvdelen, uden at man siger, hvor meget det skal være, skal jeg ikke gentage efter den ærede tidligere

Taler, det ærede Medlem fra Rjøge (Hørup). Saadanne Smaating kunne vel sagtens rettes, thi man har vel ikke understrevet en Erklæring paa Tro og Love om herefter ikke at enes om en eneste Forbedring i dette Lovforslag. (Werntsen: Nej.) Ja vi kende jo ikke Kontrakten, men naar det ærede Medlem fra Alsens, som kender Kontrakten, siger nej, maa det vel være rigtig. — Ganste særlig interessant er § 10, hvor De se, at Besværing fra den fattige kunne ikke appelleres, naar Amtmanden afviser dem; saa ere de dermed færdige. Saaledes stille De den ene Part: Den fattige kan ikke komme videre; naar Amtmanden ikke tager Besværingen til Følge, saa er han færdig. Han kan ikke gaa til Appellinstansen, Indenrigsministeren. Men det kan Kommunalbestyrelsen. Naar en fattig faar Ret hos Amtmanden, vil Kommunalbestyrelsen paa Landet sige: Saa gaa vi til Indenrigsministeren for endelig at faa Ret over den fattige. Det er den ene Side af Medaillen. Det forekommer mig, at vi i al anden Lovgivning stiller bægge Parter ens med Hensyn til Appel. Skulde vi indrette det saaledes, at vi sige: her mangler Beløbet, for hvilken Appel kan gives, saa mangler Beløbet jo ogsaa for Kommunalbestyrelsen. Man plejer ellers at stille bægge Parter lige med Hensyn til Appellen her, men de højvise Herrer, der nu have lavet denne vise Almisjeslov, have ment, at den fattige skal lade sig nøje med Amtmandens Afvisning, Punktum! Han kan ikke gaa til Indenrigsministeren, men Kommunalbestyrelsen skal ikke nøjes med Amtet. Hvis Amtmanden vover at give den fattige Ret, er Kommunalbestyrelsen berettiget til Appel. Det er jo fuldstændig i Flugt med hele Lovens Indhold, med hele det Njemed at holde dem godt og forsvarlig nede, som skulle nyde godt af Loven og bevare deres ligestillede Borgerret ved en Almisjeforsørgelseslov, saa at de kunne faa at føle, under hvem de fremdeles staa, naar de skulle nyde nogen Almisje. Og saa er der naturligvis den videregaaende § 8, som altsammen kan indantes til Indenrigsministerenskendelse, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa.

Jeg synes, at de Herrer paatage sig et stort Ansvar, naar de i et Øjeblik som dette stride ind og hjælpe Ministeriet til at dæmme op mod en sund og sand human Bevægelse for at faa en virkelig Alderdomsforsørgelse i Stand, medens de paa alle mulige Maader hemmelig og aabenbart virke imod os, der tilbyde en alvorlig Forhandling gennem Grundlovens Former om denne vigtige Sag og erkende, at da det er første Gang, den i en udførlig og udtøm-